

HENRIK PEDERSEN

7. Februar 1862—18. Februar 1926.

Han var i en rastløs Tid en Mand, der ikke havde Hast. Han naaede kun nogle faa Afhandlinger og lader sit Livs Hovedarbejde: Undersøgelserne over det danske Landbrug i det 17. Aarhundrede ufærdigt tilbage. Men dette betyder endda lidet, for han naaede paa anden Vis mere end de fleste. Han var uden Forfængelighed af nogen Art, uden store Krav til Tilværelsen, en Aandens Ridder uden Frygt og Dadel, der med sit kloge Smil saa paa Verden omkring sig; han var en Mand, som alle søgte til i Tryghed, fordi de kendte hans personlige

HENRIK PEDERSEN

7. Februar 1862—18. Februar 1926.

Han var i en rastløs Tid en Mand, der ikke havde Hast. Han naaede kun nogle faa Afhandlinger og lader sit Livs Hovedarbejde: Undersøgelserne over det danske Landbrug i det 17. Aarhundrede ufærdigt tilbage. Men dette betyder endda lidet, for han naaede paa anden Vis mere end de fleste. Han var uden Forfængelighed af nogen Art, uden store Krav til Tilværelsen, en Aandens Ridder uden Frygt og Dadel, der med sit kloge Smil saa paa Verden omkring sig; han var en Mand, som alle søgte til i Tryghed, fordi de kendte hans personlige

Uselvished, og som ikke generede nogen med nogen Art af Konkurrence. Jeg har skrevet om ham i „Dansk biografisk Haandlexikon“, at det er disse hans Egenskaber, der har givet ham „en ganske særegen og meget stor, om end naturligvis vanskelig paaviselig Betydning for hans Samtids økonomiske Studier“. Han bebrejdede mig, at dette var en Overdrivelse, men det er jo saare langt fra Tilfældet. Forholdet er snarere det, at han ikke blot i det økonomisk-statistiske Arbejde var en Hjælper for mange, en aldrig svigtende Samvittighed, men at han end mere ved sin Personlighed var som et Godhedens og Ærlighedens Spejl, holdt op for dem, der havde den Lykke at kende ham.

Der er et Ord, der stadig er kommet igen i, hvad der er skrevet og sagt om ham, da han døde: Redelighed. Han var redelig i sit Arbejde, søgende at naa ind til Sagens Kærne, arbejdende til alt var, som det skulde være i Form og Stof. Redelig var han som Menneske, uden Bagtanker, uden ligegyldig Venlighed, men aaben og uden Frygt. Hvor tog man gerne mod hans Bebrejdelse for en for hastig Dom over Begivenheder eller Mennesker, hvor lyttede man gerne til hans tænksomme Ord, hvor var det en Nydelse at se hans skønne Hoved.

Men jeg tror, at for mit Vedkommende er det Mindet om hans Munterhed, der længst vil leve i Erindringen. Kloge Mennesker er muntre, gode Mennesker er det, men munter som han var det, er kun den, der er baade klog og god.

Men lige saa vist, som netop de Egenskaber, der gjorde *Henrik Pedersen* til den, han var, i passende Maal er uundværlige for at Mennesker kan leve og kæmpe med hinanden under taalelige Forhold, til Fremme af Medmenneskers og egne Kaar, lige saa sikkert kan et Overmaal af Uselvished og Beskedenhed som hans være en Svækkelse af den livsfremmende Brydning mellem Mennesker og Anskuelser. Spøgefuldt udtrykte han det

selv saaledes, at han ikke egnede sig for den fri Konkurrence. De, der har kendt ham, kan næppe hædre hans Minde højere end ved at søge at føre de stilfærdige, fine Træk, der var hans Karakters Særmærke, med ind i deres Tilværelse under den fri Konkurrences ublide, men styrkende Kaar.

E. C.